

Koulutuskeskus Salpauksen maa- ja metsätalouselämän podcastin 1. jakson litterointi.

Jakso 1. Maatalouselämän perustutkinto ja eläintehostuksen ammattitutkinto

musiikkia

Koulutuskeskus Salpaus, podcast.

musiikkia

Linda Kukkonen: Tervetuloa kuuntelemaan koulutuskeskus Salpauksen omaa podcastia. Tänä päivänä keskustellaan maatalouselämän perustutkinnosta sekä eläintehostuksen ammattitutkinnosta. Ensimmäisenä jaksossa päästetään ääneen opiskelija Marja Heikkinen, joka opiskelee maatalouselämän perustutkintoa.

Linda Kukkonen: Kerro Marja pikkusen itestäsi, että miten sä oot päätyne tänne Asikkalaan ja tälle alalle.

Marja Heikkinen: No siis se on aika pitkä tarina, mut lyhyesti, mun piti olla eka lähihoitaja, en päässy ekalla sisään, ni sit piti väli vuoden miettiä, et no mitäs sitä nyt sit haluis tehdä lukion jälkeen. Ja sit mä mietin, et no mä oon ollu koko elämäni eläinten kaa, et miksi ei nyt jotain sit niitten kaa. Ja sit mä lähin ettii, et no, missä ois sit tämmösiä paikkoja Lahen lähellä, että pääsis opiskelemaan tätä alaa, ja sitte tää täält löyty. Et aluks vähän jännitti just noi kulkuyhteydet, mut kyl nekin sit siitä hoitu.

Linda Kukkonen: Joo eli eläinrakas lahtelainen?

Marja Heikkinen: Joo, et kotosin, tai no, Hyvinkäältä muutin Lahteen.

Linda Kukkonen: Joo. Minkälainen tausta sulla oli eläinten parissa ennen opintoja?

Marja Heikkinen: No siis mun äiti on koirakasvattaja, et aina on ollu koirii, vähän isompia ja vähän pienempia. Pennusta vaariin nähny toisin sanoen koiria ja niiden elämäntahtia.

Linda Kukkonen: Eli sieltä tota ihan lapsuudesta ja äidin kautta oot tutustunu eläimiin? Mikä sut sai haluamaan eläimistä itelles ammatin?

Marja Heikkinen: No just se, et se tuntuis mahdollisimman vähän inhottavalta. Et oon nyt näitä vähän tämmösiä hanttihommia tehny koko elämäni, ni sit nää eläimet ehkä auttais siinä, että ei ois niin syvältä toisin sanoen. Et ois vähän semmosta... tai niin ei mietti sitä niinku työnä niin paljo. Et se ois just sitä, et pääsee niitten eläinten kans vuorovaikutukseen ja ne eläimet veis sitä ajatusta pois, että tätä ei tehdä oikeastaan vaan palkan takii, vaan niitten eläinten takii. Se on se mun ollu tähän ideana. Et ois enemmän hauskaa, ku pelkkää raatamista.

Linda Kukkonen: Monettako vuotta sä opiskelet nyt eläintehostajaks?

Marja Heikkinen: Tää on mun ensimmäinen, mut lukion kautta mä sain sit hyväksluettuu just noit yhteisii opintoi, ni on sit vaan kaks vuotta ainaki näillä näkymin.

Linda Kukkonen: Okei.

Marja Heikkinen: Siihen pyrin.

Linda Kukkonen: Joo. No minkälaista on ollu opiskella eläintenhoitajaks?

Marja Heikkinen: No siis täähän oli kivempaa mitä mä kuvittelin. Et siis aluks sitä vähän pelotti just et noi traktorilla ajamiset ja tommoset, et niinku autokortti löytyy, mut en mä ikinä traktorii oo ajanu. Mutta kyl sekin sitten yllättävän hyvin meni siitä. Ja meiän luokka on ihan mahtava. Siis älyttömän hyvä toi ryhmähenki siinä, ja oon löytäny sielt moni kavereit. Mäkin tuln tänne ilman ketään. Et suoraan sinne syvään päätyyn vaan, ni kyl sielt pysty.

Linda Kukkonen: Joo eli samanhenkistä porukkaa?

Marja Heikkinen: Joo ja sit ku just on yhteinen se mielenkiinto kaikessa. Et kaikki tykkää niist eläimistä ja on tosi paljon koiraihmisii, ni löytää niit keskustelunaiheita, joka on siis ihan älyttömän tärke, et siinä pystyy rakentaa sitä ryhmähenkee siin.

Linda Kukkonen: Mites tota asuks sä täällä, ku meillähän on hyvä asuntola, ni asutko sä siellä vai kuljetko sä jostain muualta, kotoa?

Marja Heikkinen: No siis mä henkilökohtasesti tykkään siit, et mä herään omasta sängystä, se on tosi tärkeet mulle, niin asun ihan kotona. Mutta sit just näit hoitoviikkoi ku löytyy, et se on just keskiviikost keskiviikkoon ja ollaan myös se viikonloppu, ku bussit ei kulje niin aikasiin, ni sitte ku 6.30 pitää olla Tassulassa tai kuudelt aamul navetassa, ni ne ajat mä sit asun asuntolassa. Ja se on ihan tosi jees, et ne on niinku täysin ilmasii, et ei tarvii sitäkään mieltii, että mistä löytää ne rahat niihin hoitoviikkoihin. Mut oon tykänny silleen, et ei se nyt ihan mikään luksusasunto ehkä oo, mutta kyllä siin nyt sen viikon asuu.

Linda Kukkonen: Nii ja löytyy sitä seuraa sieltä tietysti myös. Että varmaan sekin auttaa tutustumaan, että viettää siellä vähän pidempään sitä aikaa?

Marja Heikkinen: No itse asiassa siin on ollu silleen, et mul kävi niin sanottu hyvä ja huono tuuri, et mul ei ollu pitkään ketään.

Linda Kukkonen: Okei.

Marja Heikkinen: Et tän koronan takiikaan ei oikeestaan ees haluu, et tulis yhteen asuntoon, jos tolleen jos asuu vaik lyhyen ajan, ni sit se ei lähtis mitenkään leviimään tai silleen. Mut nyt mul on ollu, ni se oli aika shokki vasten naamoja, ku sielt just tuli joku vaan sisään. Sit piti siinä. Mutta kyl se on vähän erilaista, sanotaanko näin.

Linda Kukkonen: Joo. Vähän tossa jo puhuitkin sitä, että 6.30 alkaa koulupäivä tai muuta, ni kerro vähän minkälainen on tyypillinen koulupäivä, vai onko sellasta?

Marja Heikkinen: No siis tosi vaihtelevaa täähän on. Että joskus mennään koirien kanssa lenkille, ja sitten on välillä sitä ihan perusteoriaa. Sit jos just näistä hoitoviikoista, niin navetassa mennään sinne aamukuudeksi. Siel pitää olla vermeet päällä, ja sit on lähettävä siitä joko lypsylle tai nuorkarjaa. Nää saattaa kuulostaa hyvin heprealta, niin ne kuulosti mullekin sinä ekana päivänä, mut kaikki selitetään ihan juurta jaksen ja siinä ei voi mennä väärin. Ja jos menee, ni se ei oo todellakaan oma vika. Sit Tassulassa on se 6.30, jos on kissa- ja koirapuolella. Lähetään siitä sit saman tien aamulenkille. Että sen saa ite päättää, et onks se mikä matka, et onks se tunti vai onks se puol tuntii vai mikä se on. Mut välillä saattaa olla silleen, et okei, et nyt on tämmönen tilanne, et on pakko lähtee heti tunnin lenkille, ni sit sä lähet aamulenkille siitä koiran kanssa. Sit on viel erikseen se pieneläinpuoli, ni siellä on nyt kai aamuseittemään tultu. Mut tosi aikasii herätyksii, jos ei oo aamuihminen, kuten itse en ole.

Linda Kukkonen: Mites täällä toi aamiainen? Saatteks te täällä tota koulun puolesta?

Marja Heikkinen: Siis täälhän on, mä en oo ikinä syöny näin hyvää kouluruokaa. Siis tää on jotain ihan älytöntä. Et me saadaan aamupala, se on siin kaheksasta, tais olla jopa puol kaheksasta lähtien, sit me saadaan viel onks se sit ilta- tai päivällinen tai mikä, ja sit viel toinen päivällinen. Ja mä oon tullu niistä kouluista, mis on se tasan yks ruokailu, ja se on yleensä ollu sitä, no, kouluruokaa, ei hirveen hyvää. Mutta täällä siis oon tykänny melkein joka ikisestä ruuasta. Ja täällä on myös ihan älyttömän mukava toi meiän kyökkihenkilökunta. Siis tuntuu ku ois melkein kotona, jossa vaan sun ei tarvii tehä yhtään mitään muuta ku opiskella.

Linda Kukkonen: Joo. Joo tääl on kyllä, allekirjotan saman homman, et on runsas ja monipuolinen ja hyvä ruoka.

Marja Heikkinen: Ja sit on myös tosi hyvii vegeruokii, joka on tosi yllätys mulle, koska mä oon sekasyöjä. Ni siis oon maistanu pari kertaa, ni oon ollu ihan silleen, et onks tää vegee.

Linda Kukkonen: Joo.

Marja Heikkinen: Et siis sekin, et jos on vegaani, ni kyl sekin on otettu tääl tosi hyvin huomioon.

Linda Kukkonen: Loistavaa. Vähän tossa oli puhetta jo navetasta ja Tassulasta, et siel on kissat ja koirat ja sitten pieneläimiä, niin mikä on sun lempieläin?

Marja Heikkinen: No ku mä en oo ihan varma viel. Et siis mä oon aina ollu tosi koiraihminen, just meil on aina ollu koirii. Mut ku mä en oo viel ihan päässy tutustuu noihin pieneläimiin. Et siis ku se on vähän jännä, et mä en pelkää isoi koirii, mut mä vähän vierastan näitä

pienempiä, et jos ne puree tai jotain vastaavaa, ni se on jotenkin tosi outoo. Et aika moni just pelkää niit isoi tanskandoggeja, mut sit mä oon silleen, et pikkumarsu, et tää varmaan puree.

Linda Kukkonen: Mihin koiriin sä oot sitte tottunu?

Marja Heikkinen: Just nää tanskandogit.

Linda Kukkonen: Tanskandoggeihin? Okei.

Marja Heikkinen: Et on meil muitakin rotuja ollu, mut se on ollu se äidin the rotu.

Linda Kukkonen: Okei. Joo. Onks se muuttunu tässä jotenkin, että on ruvennu eri tavalla kiinnostaa eri eläimet, vai onks ne edelleen koirat pääsääntöisesti?

Marja Heikkinen: No siis mä uskon, et ton pieneläinviikon jälkeen, ku se lähtee mul rullaamaan, ni saattaa olla, et mä en enää ookaan ihan niin koiraihminen, et sielt saattaa pomppaa tämmösii uusii ihan en oo ikinä kuullukaan -rotuja ja tämmösii jotain eksoeläimiä tai vastaavaa. Et nää hiiret oli aika, ku nähtiin just ne pienet pennut sieltä, tai ne...

Linda Kukkonen: Hiirenpoikaset.

Marja Heikkinen: Joo just nää. Ihan älyttömän pieniä.

Linda Kukkonen: Tuntuuko ala nyt tällä hetkellä omalta unelma-alalta?

Marja Heikkinen: Siis joo, mut mä oon aatellu, et täst viel jatkais sinne klinikapuolelle, et se ei jäis tähän se opiskelu.

Linda Kukkonen: Niin, täältäähän löytyy myös jatkomahtollisuus siihen.

Marja Heikkinen: Joo. Et se on sit tosiaan maksullinen koulutus, et se on ihan hyvä tietää, jos ajattelee, et klinikapuolelle lähtee, että ennen ku hakee tänne. Ja just ku täs pitää just eka käyä tää eläintenhoitaja, ni sit pääsee sinne klinikapuolelle erikoistuu tai hakee lisäkoulutusta.

Linda Kukkonen: Niin niin. Eli eläintenhoitajakoulutus on maksuton, mutta sit, jos haluaa erikoistua...

Marja Heikkinen: Joo. Joo, joo.

Linda Kukkonen: ...niin se on sitten maksullista opiskelua? Mitäs sä vielä haluaisit päästä tekemään tässä opintojen aikana? Nyt puhutaan viel tästä ihan peruseläintenhoitajatutkinnosta.

Marja Heikkinen: No siis just tätä eniten eläinten kanssa olemista ja vuorovaikutusta. Ja sit on nyt jo oppinu tosi paljon just koirien kanssakin, vaikka on koko elämän ollu niitten kaa, ni kaikki nää virikkeellistämistavat, löytyy ihan laidasta laitaan. Ja oon itse asias kokeillukin, ja toimii.

Linda Kukkonen: Okei. Mitä sä oot päässy kokeilee?

Marja Heikkinen: Näit just näitten namujen piilottamista. Toinen meiän koirista sen hiffas, toinen on vähän viel pentu, ni ei se oikein viel keskittyny.

Linda Kukkonen: Niin just. Entäs ootko miettiny opintojen jälkeen, mitä sä haluaisit päästä tekemään? Puhuit jo siitä klinikkaeläinhoitajakoulutuksesta, niin olisko sun sitten unelmatyönä olla tuolla jossain eläinlääkärin vastaanotolla töissä?

Marja Heikkinen: Siis mun lapsuuden unelma oli ain eläinlääkäri, ni tää on lähin, mitä mun matikka- ja sun muu päällä pääsee tää klinikkaeläinhoitaja, et siinä mä pääsen näkee just tosi läheltä sitä mun unelmaduunii. On tosi kiva, et tämmönen on sit keksitty. Ja mitä mä nyt oon työllistämistäkin kattonu, ni ihan hyvin niil näyttäs olevan paikkoja. Se on tosi tärkeä tässä nyt, ku mä opiskelen, et sit pääsis töihinki, ettei opiskele vaan tyhjän päiten.

Linda Kukkonen: Joo se on aika varmaan sellanen monen lapsuuden unelma on se eläinlääkäri, mutta sitten mitä pidemmälle tota koulutaivalta edetään, niin siellä saattaa tulla ne realiteetit vastaan, että ei pysty välttämättä sitten vastaamaan niitä vaikka pääsykoevaatimuksia.

Marja Heikkinen: Joo siis... ne on ihan älyttömät. Vois kyllä laskee niit, varmaan tuliskin enemmän eläinlääkäreitä.

Linda Kukkonen: Nii.

Marja Heikkinen: Et lukios pitää paiskii ihan älyttömästi hommia.

Linda Kukkonen: Joo. Mutta se on hyvä, että on muita väyliä sitten päästä tekeen sitä unelmatyötä. Että yhtä laillahan sitä eläinlääkäriä tarvitaan ja klinikkaeläinlääkäriä.

Marja Heikkinen: Joo, en mä mitenkään vähäksy. Siis onhan toi eläinlääkärin hommakin tosi raskasta, et ei sekään oo mitään pelkästään hauskaa ja kivaa. Että sama ku täs eläinlääkäriä, klinikkaeläinlääkäriä ihan varmasti, et välillä tulee niitä kompastuskiviä ja kaikkee tommosta.

Linda Kukkonen: Nii eli välillä on ollu vähän myös raskasta toi?

Marja Heikkinen: No siis mul on henkilökohtasesti murtunu toi nilkka, et se on sit vähän vaikeuttanu just näit hoitoviikkoi, et ku on vähän vetävämpää koira ja ei oo ehkä niin taitavia ja näin pois päin, ni se on sitten aiheuttanu vähän raskasta taakkaa tollanen.

Linda Kukkonen: Nilkka murtu kuitenkin muissa hommissa vai?

Marja Heikkinen: Joo, ei siis täällä, se oli tuol työhommissa.

Linda Kukkonen: Okei. Mitäs eläimet on opettaneet sulle?

Marja Heikkinen: Kärsivällisyyttä. Et joka ikinen eläin ei oo niin helppo ja samanlainen ku meiän kotieläimet. Että niitten kaa pitää ottaa sitä aikaa. Ja just on ollu semmosii vähän arampii koirii, ni se, että se koira halua ylipäätään tulla sun luokse, ei oo itsestäänselvyys siin tilanteessa. Et kärsivällisyys on yks, vaikka oon siis aika kärsivällinen jo valmiiks. Mut se yllättää sit, ku tulee tommonen vähän erilainen koira.

Linda Kukkonen: Minkälaisia terveisiä sä haluaisit lähettää eläintenhoitajan opinnoista kiinnostuneille?

Marja Heikkinen: Rohkeesti vaan sisään, jos kiinnostaa eläimet ja ei kaihda sitä kovaa työtä ja halua tähän ammattiin, ni sisään vaan, kyl tääl on kivaa. Että ei välillä tunnu ees koululta. Totta kai tulee niit vähän vaikeempii ja haastavempii juttui, mutta ihan törkeen kivaa.

Linda Kukkonen: Loistavaa. Muistaks sä vielä siitä hakuprosessista, jos joku miettii, että miten ja missä?

Marja Heikkinen: Se oli mun mielestä ihan avoin hakemus oisko ollu siellä Salpauksen sivuilla, et sitä kautta mä tän löysin. Et ihan Salpauksen sivuilla ja siel on ne kampukset, onks se nyt info siitä kampukset, ja sit sieltä Asikkalan kampus, ni sieltä

Linda Kukkonen: Eli ei ollu pääsykoetta?

Marja Heikkinen: Ei ollu. Et täs oli semmonen haastattelu, mikä tehtiin puhelimitse just tän koronan takii. Siinä just kerrotaan tosi kattavasti, et mitä täällä on tuleman pitää, eikä valehdella, et tää on raskasta. Että siit tietää tosi hyvin sen jälkeen, et haluuko vaiko eikö. Aina siis kaikkien koulupaikkojen kaa, jos vähänkin kiinnostaa, et on se sitten tää eläintenhoito tai ihan mikä tahansa, ni kyl mä lähtisin hakee, et ei siin menetä yhtään mitään.

Linda Kukkonen: Nyt ollaan vähän puhuttu tosta jo, et työ on raskasta, mutta mikä siinä on parasta?

Marja Heikkinen: No ne eläimet. Eihän se mikään yllätys oo. Ja sit just se, että just tommonen vaikka vähän arempi koira, ku sit se lähtee luottaa suhun, ni se on tosi palkitsevaa samalla.

Linda Kukkonen: Joo. Tuleeko mieleen jotain parasta muistoo tai hauskinta tapahtumaa tästä nyt ensimmäisen vuoden ajalta?

Marja Heikkinen: No siis navetalla oli, no en mä päässy näkee sitä itse syntymää, mut kaikki ne vasikat, mitä siel syntyy, ni on tosi sulosia ja ihania. Ja just se ehkä yllätti siellä, et kuin raskasta esim. lypsäminen on. Et sitäkin me joudutaan tekee, et ku tää on just maatalousalan perustutkinto ja siitä sit eläintenhoitaja, ni se yllätti, et kuin raskasta se on ja kuin paljon sielläkin pitää sitä hommaa tehdä.

Linda Kukkonen: Niin sitä nykyään hirveesti aina otsikoissa puhutaan just niinku on robottinavetta ja...

Marja Heikkinen: Joo, joo.

Linda Kukkonen: ...automaatiota kaikki ja näin, niin se ei ihan kuitenkaan ei poista sitä, et siellä ihan fyysisesti ihmisiä tarvitaan.

Marja Heikkinen: No siis mä koen henkilökohtasesti, et se on sille eläimellekin ehkä vähän kivempi, et siihen tulee sitä ihmisen vuorovaikutusta, et sen ei tarvii olla vaan yksin siel navetassa. Et vaikka se on raskaampaa ja työläämpää se varsi- tai toi asemalypsy, ni on se silti sille eläimelle jotenkin kivempi.

Linda Kukkonen: Niin ja kyllähän siinä on myös se, että vielä, jos koskaan, niin automaatio ei oo niin pitkällä, että se pystyis havaitseen kaikkee, mitä eläimiin erikoistunu ihmissilmä pystyy näkeen.

Marja Heikkinen: Joo, et esimerkiks jos sillä vaikka lehmällä tai hieholla on joku jalkaongelma, ni en mä usko, et ikinä mikään robotti pystyy täysin sitä näkee sieltä samalla tavalla ku ihmisen silmä pystyy. Et ihan kiva, et noit on tullu noit robottilypsyn tyyppejä, mutta kyl mä enemmän tykkään siitä ihan ei nyt perinteisestä, ei sentään tarvii enää käsin lypsätä, mutta.

Linda Kukkonen: Joo, oisko sulla vielä tähän loppuun jotain, mitä sulla tulis mieleen?

Marja Heikkinen: No eipä oikeestaan. Et ainoastaan just se, että jos yhtään miettii, ni suosittelen lähtee kokeilemaan. Et kaikki tämmöset välimatkat ja nää kyllä hoituu, et ei siin mitään. Ja on tosi mukavaa porukkaa. Paras koulu tähän asti missä oon ollu. Koulukiusaamistakaan mä en oo täällä nähny ollenkaan. Et se on yks iso, tosi iso plussa.

Linda Kukkonen: Ja henkilökuntakin on mukavaa?

Marja Heikkinen: Todella mukavaa. Kaikki opettajatkin on ihan älyttömän mukavii ja ammatin osaavia. Että siis meiän luokka on viel vähän semmonen, et se ehkä haastaa sitä opettajaa, et kysytään kaikkee niinku, et no mites tää, ni opettajat kyl osaa vastata tai sit ne

lähtee ite ettii sitä tietoo. Et niil on selkeesti kiinnostusta löytää se vastaus siihen oppilaan kysymykseen. Ja ei oo just sitä jännitystä, että uskaltaako kysyä, onks tää nyt liian tyhmä kysymys. Nää ei koe sitä, et on mitään tyhmää kysymystä.

Eläinääniä.

Linda Kukkonen: Jakso nauhoitetaan täällä Asikkalan kampuksella Päijänteen rannassa, jossa sijaitsee muun muassa meidän opetusnavetta ja eläinhoitola Tassula. Ja suoraan Tassulasta mulla on täällä nyt eläintenhoidon opettaja Sanna Lehtinen.

Sanna Lehtinen: Terve vaan.

Linda Kukkonen: Terve Sanna.

Sanna Lehtinen: Terve terve.

Linda Kukkonen: Haluaisitko sä kertoa, Sanna, hieman itsestäsi?

Sanna Lehtinen: No joo. Mä oon eläintenhoidon ammattitutkinnossa vastuuhjaajana täällä Asikkalassa. Toimin siis klinikkaeläinhoitajien ja eläinhoitolaopiskelijoitien ja eläinkaupan osaamisalan opiskelijoitien vastuuhjaajana. Ja opetustyötä teen heidän kanssaan ja sitten eläintenhoidon ammattitutkinnossa myös muissa osaamisaloissa jonkun verran, ja sitten sen lisäksi perustutkinnossa, maatalousalan perustutkinnossa eläintenhoitajaopiskelijoille sitten pieneläinten hoitoon liittyviä asioita, tällä hetkellä lähinnä akvaarioihin ja eksoottisiin eläimiin liittyviä aiheita, opettelen.

Linda Kukkonen: Miten sä oot ite alun perin päätyne tälle alalle?

Sanna Lehtinen: No tota mä oon aikanaan 2000-luvun alkupuolella opiskellu täällä Asikkalassa itekin pieneläinhoitajan opintoja. Ja silloin ne kulki pieneläinhoitajaopintojen nimellä, mutta se vastaa nykyistä klinikkaeläinhoitajien opintoja. Ja tota tuttu paikka sieltä ajalta, ja vielä ennen sitäkin olen opiskellu Salpauksessa aikanaan tuolla 90-luvun puolella artesaaniksi. Ja tota sitten eläintenhoitajaopintojen jälkeen niin eläintenhoitotöissä ollu vuosia. Oon ollu jonkun verran klinikalla töissä, mutta sitten pitemmän aikaa eläinkaupassa töissä ensin ihan eläinhoitajana ja sitten myöhemmin sitten kaupan muissa hommissa, että myyntityössä ja sitten ihan ulkomaankaupassa mukana ollu ja siellä hallinnossa. Että sitä kautta ne eläinhommat on tullu tutuksi. Ja sitten tota mä oon biologian opettaja koulutukseltani, oon biologiaa lähteny yliopistoon sitten lukemaan, ja ympäristöekologia pääaineena valmistunu bio- ja ympäristötieteellisestä. Ja sitten tota opintojen jälkeen niin oon päätyne aikanaan Salpaukseen ensin tonne keskustakampukselle sosiaali- ja terveystieteille anatomiaa ja fysiologiaa opettamaan, ja sitten tarjoutu mahdollisuus muutama vuosi sitten siirtyä tänne Asikkalaan eläintenhoidon opettajaksi, niin sitten sitä kautta tullu tänne.

Linda Kukkonen: Vau, kaikenlaista on tullu kokeiltua, ja sitten veri vetää takaisin Asikkalaan.

Sanna Lehtinen: No näin se näemmä vetää. Täällä ollaan taas.

Linda Kukkonen: Eli sut löytää pääasiasta tuolta Tassulasta. Minkälainen on Tassulan tarina? Eli nykyiselläänhän Tassulasta löytyy aika lailla kaikenlaisia pieneläimiä ihan koirista ja kissoista sitten vähän eksoottisempiinkin.

Sanna Lehtinen: No joo, Tassula on rakennettu tänne Asikkalaan 2010-vuonna, eli jo paljon aiemmin ku ite olen tänne tullu, ja se on siis rakennettu tarpeisiin saada eläimille lisää tilaa ja alottaa sitten hoitolatoimintaa. Ja siellä on henkilökunta ollu kertoman mukaan vahvasti mukana suunnittelemassa eläintiloja, ja on sekä opettajat että eläintenhoitajat ollu siinä suunnitteluvaiheessa tiiviisti mukana, ja siellä on sitten saatu semmoset mieleiset ja hyvät tilat suunniteltua ja rakennettua. Ja siellä toimii siis kissoille ja koirille hoitolatoimintaa, ja sitten siellä on eläimiä opetustarkotuksiin käytettäväksi. Siellä on kaneja ja jyrsojia ja sitten on lintuja ja erilaisia terraarioeläimiä, matelijoita ja sammakkoeläimiä, nilviäisiä ja hyönteisiä.

Linda Kukkonen: Kaikenlaisia. Mites noi hoitolakoirat? Onks ne ihan siis voi olla kenen tahansa asiakkaan?

Sanna Lehtinen: Joo, kyllä.

Linda Kukkonen: Eli ihan oikeita tassullisia asiakkaita, et ei pelkästään noita opetuskäytössä olevia?

Sanna Lehtinen: Joo, ihan asiakkaita. Ja toki siellä sitten opiskelijatkin hyödyntää niitä hyviä tiloja, että jos on tarve vaikka opiskelupäivän ajaks sitten omalle eläimelle hoitoa saada järjestettyä, ni se on sitten opiskelijoitten käytettävissä myös.

Linda Kukkonen: Minkälainen on sun mielestä hyvä eläintenhoitaja? Mitä ominaisuuksia työ vaatii?

Sanna Lehtinen: Eläinalalla voidaan työskennellä aika monen tyyppisissä työympäristöissä, ja se tietenkin aina vaihtelee sitten vähän senkin mukaan, mitä sellaset ominaisuudet vois olla, mut varmastikin semmoset kaikille yhteiset, niin ehkä sellanen niinku työhön, on kykenevä tarttumaan työhön. Työ on semmosta vaihtelevaa ja sitä voidaan joskus tehdä ehkä vähän haastavissakin olosuhteissa, niin ei pelästy herkästi sellasta. Ja tietysti semmonen, ku eläinten kanssa toimitaan, ni semmonen vastuuntunto pitää olla hyvä ja tota myös joustavuus, että tilanteet helposti eläinten kanssa elää ja muuttuu. Ja kärsivällisyydestä ei varmaan oo yhtään haittaa myöskään.

Linda Kukkonen: Paljon hienoja ominaisuuksia ja vaihtelevaa työtä, mutta minkälainen olis sellanen, jos voidaan sanoa, tyypillinen eläintenhoitajan opiskelupäivä tuolla meidän Tassulassa?

Sanna Lehtinen: No meillä opiskelee niin monta erilaista eläintenhoidon ammattitutkinnossakin osaamisalaa, että se vaihtelee kovastikin osaamisalan mukaan, ja myös sitten sen mukaan, että opiskeleeko opiskelija ammattitutkintoa vai perustutkintoa. Mutta tota sehän vois koostua vaikka osittain teoriaopinnoista ja sitten niitä teoria-asioita lähetään viemään sinne käytäntöön Tassulan puolelle, eläinten kanssa työskentelemään, päivä vois olla sellanen. Tai sitten tota työssäoppiminen on vahvasti läsnä meillä tässä, ni siellä työpaikoilla on niitä tärkeitä oppimisympäristöjä, niin siellä sitten kunkin osaamisalan mukaisissa opinnoissa ja työympäristöissä sitten edetään. Että päivä voi olla hirveen erilainen, sanotaan näin.

Linda Kukkonen: Mites sitten, kun oot ite pidempään jo ollu eläinalalla ja paljon nähnyt, niin miten ala on muuttunut urasi aikana tai onko se muuttunut?

Sanna Lehtinen: No kyllä se varmaan muuttunukin on. Että tietysti eläinala on sellanen, että koko ajan saadaan lisää tietoa esimerkiks itse eläimistä, ja tämmönen vastuullisuus korostuu ja ehkä tämmönen vähän niinku kokonaisvaltasempi ote kaiken kaikkiaan, niin ku muillakin aloilla, ni kestävän kehityksen teemat ja sen tyyppiset asiat on tullu vahvemmin myös eläinalalle mun mielestä mukaan. Mutta semmonen niinkun hyvin eteenpäin menevä ala ja koko ajan kehittyvä ala se kyllä kaikinensa on.

Linda Kukkonen: Koko ajan tulee tietoa lisää, ku tutkitaan asioita ja muuta, mutta mites ne eläimet, mitä eläimet on opettaneet sulle?

Sanna Lehtinen: No voi kuule, varmaan monenlaista. Ehkä sitä sellasta varmaan ihan sieltä lapsesta saakka ni sellasta empatiakykyä ja kärsivällisyyttä ja niinku kykyä pysähtyä hetkeen ja elää siinä hetkessä. Ja toki sitten se sellanen niinku biologinen puoli itteeni kiinnostaa kovasti eläimissä myös, että sen tyyppiset asiat. Ja käyttäytyminen. Että kyllä ne on niitä asioita on tosi paljon, mitä eläimiltä kyllä opitaan, ja niitä opitaan joka päivä, kun niitten kanssa ollaan, niin lisää.

Linda Kukkonen: Mitä kaikkia vaihtoehtoja Asikkalassa on eläintenhoitotyöstä kiinnostuneille tai sellasille, jotka haluaa työskennellä eläinten kanssa?

Sanna Lehtinen: No vaihtoehtoja on monia. Eli siellä maatalousalan perustutkinnossa niin siellä voi opiskella niitä pieneläimiä ja sitten tuotantoeläimiä. Ja sitten eläintenhoidon ammattitutkinnossa ni meillä on sellaset osaamisalat, kun klinikkaeläinhoitamisen osaamisala, eläinhoitolan osaamisala ja eläinkaupan osaamisala, ja sit löytyy vielä trimmauksen, koirahieronnan osaamisalat, ja näitten lisäksi sitten vielä eläinavusteista toimintaa meillä opetetaan.

Linda Kukkonen: Ja siinä eläinavusteisessa toiminnassa niin onks siinä yleensä koirat niitä avusteisessa toiminnassa käytettäviä eläimiä vai?

Sanna Lehtinen: Yleisimmin koirat, joo, kyllä.

Linda Kukkonen: Mitä muita voi olla?

Sanna Lehtinen: No nykyään kyllä monia eläimiä käytetään eläinavusteiseen toimintaan. Et hevosia käytetään ja kissoja käytetään ja kanojakin käytetään. Että kyllä se nykyään alkaa olla aika monipuolista, kun ymmärretään et mikä potentiaali niillä eläimillä sitten tän tyyppisessä toiminnassa voi olla.

Linda Kukkonen: Ja klinikkaeläinhoitaja työskentelee siis yhdessä eläinlääkärin kanssa?

Sanna Lehtinen: Joo, kyllä. Eli klinikkaeläinhoitaja on eläinlääkärin avustajana eläintenhoitotyössä eläinklinikoilla ja tekee tosi monipuolisia erilaisia työtehtäviä. Laboratoriotöitä ja röntgenkuvaamisia ja asiakaspalvelutöitä ja ihan avustaa leikkauksissa ja erilaisissa toimenpiteissä, että se on kyllä tosi monipuolinen ammatti.

Linda Kukkonen: Onko minkälainen polku, jos haluaa päästä vaikka klinikkaeläintenhoitajaks tai muuten tähän perustutkinnon jälkeen ammattitutkintoon?

Sanna Lehtinen: Joo ehkä sellanen se yks polku on nimenomaan se, että ensin voi opiskella perustutkinnon maatalousalalta ja hankkia sitä eläinosaamista sitä kautta ja tän jälkeen sitten hakeutua sinne ammattitutkintoon. Sit meillä on esimerkiks klinikkaeläinhoitajissa on paljon sellasia, jolla on esimerkiks lähihoitajatausta, eli se hoitotyö antaa sitä hyvää pohjaa sille klinikkaeläinhoitamisen osaamiselle myös. Ja sitten taas tuolla eläinkaupan, eläinhoitolankin puolella ni on esimerkiks liiketoiminnasta valmistuneita opiskelijoita. Että joo, nää on ehkä ne semmoset tyypillisimmät taustat. Toki sitä osaamista voi olla sitten pelkästään vaikka pitkän työkokemuksen kautta joltakin alalta, ja tämmösen pitkän, hyvän kokemuksen jälkeen voi ilman sitä perustutkintoakin hakeutua ammattitutkintoon.

Linda Kukkonen: Mites toi opiskelu käytännössä? Onko ammattitutkinnon opiskelijat pääsääntöisesti päiväopiskelijoita, opiskelee täältä kampukselta käsin, vai voiko käydä monimuotona? Miten se yleensä menee?

Sanna Lehtinen: No tuota klinikkaeläinhoitamisen ja eläinhoitolan ja eläinkaupan osaamisalat niin nää opiskelijat on pääsääntöisesti, se on niinku kokopäivätoimista opiskelua. Ja tota järjestetään koulutusta kyllä monimuotokoulutuksena, eli meillä on aika monipuolisesti sitten on lähiopintoja ja on etäluentoa ja toimitaan verkossa, ja se työelämässä oppiminen on tietysti tärkeä osa sitä opiskelua. Ja sitten meillä on esimerkiks trimmaajat ja koirahierojat, jotka on tämmösiä sitten harvemmin täällä käy oppilaitoksella oppimassa, että siellä on enemmän ehkä sitten semmosia osa-aikasiakin opiskelijoita, jotka oman päätyönsä ohella vaikkapa opiskelevat, ja he on täällä sitten kampuksella keskimäärin

yhden viikonlopun kuukaudessa, ja sen lisäksi he sitten tietenkin sitten noissa muissa oppimisympäristöissä toimii, verkossa ja sitten siellä työpaikoilla tai omissa yrityksissään.

Linda Kukkonen: Mikä on parasta eläintenhoitajan työssä?

Sanna Lehtinen: No tästä keskusteltiin tänään opiskelijoitten kanssa tossa, ja opiskelijat kertovat, että parasta on tietysti ne eläimet. Eli että ne on terapeutteja, näin sano siellä yks opiskelija, ja näin se varmasti on, että ne eläimethän siinä on tärkeessä roolissa tietysti. Sitten mä väittäisin, että varmasti se semmonen työn vaihtelevuus ja monipuolisuus on kans niitä parhaita puolia. Että päivät on hyvin erilaisia ja työtehtävät on hyvin erilaisia, niin siinä tuskin kyllästymään pääsee.

Linda Kukkonen: Sitten loppukevennyksenä meiltä löytyy Tassulasta tollanen Mikko-boa, niin mä oon kuullu, että Mikon takana on ihan kiinnostava tarina, että miten se on Tassulaan päätyny. Osaatko kertoa siitä?

Sanna Lehtinen: No joo, eläintenhoitajat, jotka täällä on ollu minua kauemmin, niin tietää Mikon historiasta mua enemmän ja on mulle kertoneet sitten näin, että Mikko on sillon, kun Tassulaa on 2010 rakennettu, niin tänne tullu. Ja Mikko on tuolta Tampereen suunnalta löytyny sitten tämmösestä vähän ikävämmästä kiipeleistä, eli Mikko on sitten syystä tai toisesta niin jätetty kerrostaloasuntoon kaappiin ilmeisestikin asustelemaan, ja oli epäily, että Mikko on siellä ehkä saattanu kauemminkin aikaa viettää sitten ihan yksinänsä. Ja sitten alan harrastajat on sitten Mikon ottanu hoteisiinsa ja toimittanu sitten Tassulaan, ja Mikko on Tassulasta saanu sitten pysyvän asuinpaikan. Että sillon kun 2010 ni on arvioitu, että Mikko ois ollu viisivuotias siinä vaiheessa, mutta ihan tarkkaa tietoo iästä ei oo. Ja Mikko-nimikin on ehkä vähän harhaan johtava. Että sillon on ajateltu, että Mikko olis koiras, mutta nykyellään näyttäs siltä, että ennemminkin naaraana häntä voidaan pitää.

Linda Kukkonen: Okei. Eli vähän jopa traaginen oli tää Mikon tarina ja täynnä monia käänteitä. Mikä on sun lempieläin, osaatko nimetä vain yhtä?

Sanna Lehtinen: Kyl mun ehkä täytyy sanoo, että kissa.

Linda Kukkonen: Okei. Joo. Mikä kissoissa erityisesti?

Sanna Lehtinen: Kyllä se on se semmonen kissan luonne ja käyttäytyminen ja jotenkin sitten se semmonen ehkä tietynlainen myös ennakoimattomuus siinä käyttäytymisessä, ni ehkä se.

Linda Kukkonen: Se jaksaa kiehtoa ja yllättää?

Sanna Lehtinen: No joo, siinä on jotain sellasta kiehtovaa.

Linda Kukkonen: Jos sä olisit itse eläin, niin olisitko sä myös kissa?

Sanna Lehtinen: Mä ehkä olisin kissa, joo. Mutta sit mä tykkään hyönteisistä myös, että mä vois olla ihan yhtä hyvin myös joku koppakuoriainen vaikkapa.

Linda Kukkonen: Aivan.

Eläinääniä

Linda Kukkonen: No minkälaisia ohjeita sä antaisit eläintenhoitajaksi haluavalle?

Sanna Lehtinen: No tota jos ala tuntuu semmoselta, että se kiinnostaa, niin sitten tietysti kannattaa ilman muuta hakeutua opiskelemaan alaa. Ja jos mietityttää, että mikä se oma opintopolku sitten olis, tulis olemaan, niin meillä on kyllä osaavaa opettajaa siihen neuvomaan ja ohjaamaan eteenpäin. Että erilaisia opiskelupolkuja ja muotoja on niin paljon tarjolla, että yhdessä sitten niitä miettimällä ja suunnittelemalla niin varmasti se oikee löytyy. Mutta että hakeutumalla opintoihin niin siitähän se sitten lähtee käyntiin.

Linda Kukkonen: Tähän päättyy tämänkertainen jakso. Jos kiinnostuit jaksossa puhutuista aiheista ja haluat lisätietoa, löydät sitä osoitteesta www.salpaus.fi käyttämällä hakusanaa eläintenhoito. Kiitos, että kuuntelit.

Musiikkia

Äänite päättyy